

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 449/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. R., K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s odsekom 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Tos 44/2012 z 23. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2012 doručená sťažnosť Š. R., K., t. č. vo väzbe(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení

s odsekom 4 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 44/2012 z 23. mája 2012.

Sťažovateľ bol uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-53/OVK-KE-2011 zo 16. októbra 2011 obvinený zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c),d) a ods. 2 písm. c), e) Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené v ten istý deň, t. j. 16. októbra 2011. Sťažovateľ bol následne uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 67/2011 zo 17. októbra 2011 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 T 42/2012 zo 14. mája 2012 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pretože v danom štádiu trestného konania naďalej trvajú dôvody väzby. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá však bola uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 44/2012 z 23. mája 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietnutá ako nedôvodná. Napadnuté uznesenie bolo doručené obhajcovi sťažovateľa 31. mája 2012.

Podstata sťažnosti sa týka rozporu vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti sťažovateľom v uznesení o vznesení obvinenia ČVS: KRP-53/OVK-KE-2011 zo 16. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu totiž sťažovateľ zistil rozpor medzi uznesením o vznesení obvinenia, ktoré mu bolo doručené, a uznesením o vznesení obvinenia, ktoré je obsahom vyšetrovacieho spisu. Konkrétne v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo doručené sťažovateľovi, je uvedené, že trestnú činnosť mal páchať „... *od presne nezistenej doby opakovane až do 14.10.2011...*“. Naproti tomu v uznesení o vznesení obvinenia, ktoré je súčasťou vyšetrovacieho spisu, je doba páchania trestnej činnosti sťažovateľom vymedzená dobou „... *najmenej od mesiaca máj 2011 opakovane až do 14.10.2011...*“. Touto námietkou sťažovateľ odôvodnil žiadosť o prepustenie z väzby,

ako aj sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo 14. mája 2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd napadnutým uznesením z 23. mája 2012 zamietol túto sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú, pretože nepovažoval rozpor vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti sťažovateľom za také pochybenie, ktoré by mohlo byť dôvodom na zrušenie uznesenia okresného súdu zo 14. mája 2012. Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie v tejto otázke takto:

„Aj krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že i v danom štádiu konania sú preukázané materiálne i formálne dôvody väzby tak, ako to bolo uvedené v predchádzajúcom uznesení, pričom skutočnosti uvádzané obžalovaným v súvislosti s nezákonnosťou vzneseného obvinenia, krajský súd nepovažuje za také procesné pochybenie, ktoré by malo za následok konštatovanie, že neboli splnené formálne podmienky väzby. Ako sám obžalovaný konštatuje, uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené a úprava vo vymedzení času páchania skutku nemení totožnosť skutku.“

Krajský súd v napadnutom uznesení nevyhodnotil rozpor vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti ako závažné pochybenie, ktoré by vyvolalo pochybnosti o zákonnosti väzby sťažovateľa či samotného trestného stíhania sťažovateľa.

Podľa sťažovateľa ide o podstatný rozpor v náležitostiach uznesenia o vznesení obvinenia, a nie o nepodstatnú odlišnosť, ktorú by bolo možné prehliadnuť. Sťažovateľovi tak podľa jeho názoru bolo doručené iné uznesenie o vznesení obvinenia ako to, pre ktoré sa proti nemu vedie trestné stíhanie a pre ktoré bol vzatý do väzby. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že je „... neprípustné, aby súdy disponovali jedným rozhodnutím a sťažovateľ podával opravný prostriedok proti rozhodnutiu inému, aj keď navonok pôsobiacemu ako rozhodnutie totožné“. Sťažovateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu uvedenými v napadnutom uznesení, pretože podľa jeho názoru mali za následok porušenie jeho práv. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ obrátil so sťažnosťou na ústavný súd. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie uvedených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Zároveň sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho

práv, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zdôrazňuje, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 14. mája 2012, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd napadnutým uznesením opätovne posudzoval splnenie podmienok väzby. Išlo preto o rozhodovanie o väzbe sťažovateľa. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s odsekom 4 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pokiaľ ide o základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Obdobné stanovisko platí aj vo vzťahu k čl. 6 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, kde ústavný súd konštatuje, že čl. 6 dohovoru upravuje právo

na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe vrátane konania a rozhodovania trestného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05). Pôsobnosť tohto článku sa vzťahuje na konania, ktorých predmetom je rozhodovanie o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe (čl. 6 ods. 1 dohovoru) pri rozhodovaní vo veci samej. Napadnuté uznesenie krajského súdu sa však týkalo väzby sťažovateľa.

Ústavný súd rešpektuje aj prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 etc.).

Vzhľadom na uvedené vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s odsekom 4 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatoval v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nedostatok príčinnej súvislosti medzi napádaným uznesením krajského súdu a označenými právami. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie nezákonné.

Vo vzťahu k čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd uvádza, že v zmysle judikatúry ústavného súdu je v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Sťažovateľ namieta rozpor vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti v písomnom vyhotovení uznesenia o vznesení obvinenia zo 16. októbra 2011, ktoré bolo sťažovateľovi doručené, a uznesením, ktoré tvorí súčasť vyšetrovacieho spisu. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení, že tento rozpor nemení totožnosť skutku, a ani nevyvoláva pochybnosti o splnení formálnych podmienok väzby. Podľa sťažovateľa ide o podstatnú odlišnosť, ktorá odlišuje obe uznesenia o vznesení obvinenia, čo má za priamy následok porušenie jeho práv.

Skutok, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, spočíval v tom, že sťažovateľ kupoval od Ing. L. Č. (ktorá je v tejto veci tiež obvinená) a tiež z iných zdrojov návykovú látku tzv. pervitín, t. j. metamfetamín, ktorý následne ďalej predával záujemcom z radov dílerov a konzumentov drog. Tento základ skutku, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie a ktorý je podrobne rozvedený vo výrovej časti uznesenia o vznesení obvinenia zo 16. októbra 2011, je pritom rovnaký v oboch jeho písomných vyhodnoteniach. Sťažovateľ ani nenamieta žiaden rozpor v opise podstaty skutku.

Rozdiel v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia sa týka ohraničenia začiatku doby páchania trestnej činnosti. V uznesení o vznesení obvinenia, ktoré bolo sťažovateľovi doručené, je uvedené, že trestnú činnosť páchal od presne nezistenej doby, no v uznesení o vznesení obvinenia, ktoré je súčasťou vyšetrovacieho spisu, je uvedené, že trestnú činnosť páchal najmenej od mája 2011. Takáto rozdielnosť skutkovej vety v písomných vyhotoveniach uznesenia o vznesení obvinenia podľa názoru ústavného súdu

nemá žiaden vplyv na totožnosť skutku a nevyvoláva žiadne zásadné otázky spojené s uvedením skutku, pre ktorý bolo vznesené sťažovateľovi obvinenie a pre ktorý bol sťažovateľ vzatý do väzby. Navyše, ako vyplýva z napadnutého uznesenia, rozdiel vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti bol v priebehu dokazovania upravený v obžalobe v prospech sťažovateľa. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom vyjadrenia prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach z 3. mája 2012, ktoré sťažovateľ k sťažnosti pripojil a z ktorého vyplýva, že doba páchania trestnej činnosti bola na základe výsledkov dokazovania v obžalobe stanovená tak: „... že táto trestná činnosť mala byť páchaná len od mesiaca jún 2011 do 14.10.2011.“ V dôsledku toho bola v obžalobe zmiernená právna kvalifikácia konania sťažovateľa, pretože bol vypustený kvalifikačný znak „po dlhší čas“ ako závažnejší spôsob konania v zmysle § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a § 138 písm. b) Trestného zákona.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že v prípade sťažovateľa boli splnené formálne podmienky väzby. Uznesenie o vznesení obvinenia proti sťažovateľovi zo 16. októbra 2011 obsahuje všetky náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku a sťažovateľovi bolo riadne doručené. Rozdiel vo vymedzení doby páchania trestnej činnosti nemení totožnosť skutku, z ktorého je sťažovateľ obvinený, a preto rozhodne nemožno prijať tvrdenie sťažovateľa, že ide o podstatnú odlišnosť, ktorá by mohla vyvolať pochybnosť o tom, aké uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené. Ústavný súd preto nezistil relevantnú príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením označených základných práv, resp. slobôd a napadnutým uznesením krajského súdu. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu o zachovaní totožnosti skutku, nemôže viesť sama osebe k záveru o porušení práv, ktoré sťažovateľ namieta. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012